

WIARUS POLSKI.

Wychodzi na wtorek, czwartek i sobotę z dodatkiem religijnym p. t.: „Nauka Katolicka“ i z dodatkiem humorystyczno-satyrycznym p. t. „Zwierciadło.“ Przedpłata kwartalna na pocztę i u listowych wynosi 1 mr. 50 fen., a z odnośnieniem do domu 1 mr. 75 fen. „Wiarus Polski“ zapisany jest w cenniku pocztowym pod literą T. nr. 117. — W księgarni w Bochum 1 mr. 25 f. z odnośnieniem do domu 1 mr. 75 fen.

MÓDL SIĘ I PRACUJ!

Za inseraty płaci się za miejsce rządka drobnego druku 15 fen., a za ogłoszenia zamieszczone przed inseratami 40 fen. Kto często ogłasza otrzyma odpowiedni opust czyli rabat. Za tłumaczenie z obcych języków na polski nie się nie płaci. Listy do Redakcyi, Drukarni i Księgarni należy opłacić i podać w nich dokładny adres piszącego. Rękopisów się nie zwraca. Nazwisk korespondentów bez ich upoważnienia nie wskazuje się.

Nr. 75.

Bochum, sobota, 25 czerwca 1898.

Rok 8.

Redakcyja, Drukarnia i Księgarnia znajduje się przy Maltheserstrasse 17a na dole. — Adres: Wiarus Polski, Bochum.

Rodzice polscy! Uczyście dzieci swe mówić, czytać i pisać po polsku! Nie jest Polakiem, kto potomstwu swemu zniechęcić się pozwoli!

Do dzisiejszego numeru załączamy dodatek nadzwyczajny.

Kwit do zapisania „Wiarusa Polskiego“ na trzeci kwartał znajduje się w tymże dodatku, również powieść i inne wiadomości.

Trzeba czytać

dobrze gazety i książki, jeżeli się chce postępować w oświacie. Czytanie gazet szczególnie Polakom na obczyźnie jest potrzebne, albowiem wśród obcych, wśród ludzi obcych nam językiem, a zwykle i wiarą żyjąc, narażeni są na różne pokusy, pragnące ich sprowadzić na manowce. Przy zbliżającym się nowym kwartale winien więc każdy Rodak jak najspieszniej zapisać sobie

„Wiarusa Polskiego“.

Każdy Polak na obczyźnie, winien także dla tego czytywać „Wiarusa Polskiego“, że tenże, jako

pismo katolickie i polskie,

chcąc choć w części złagodzić wielki brak opieki duchownej w języku polskim, dołącza co tydzień bezpłatny dodatek religijny pt.

„Nauka Katolicka“.

Tam znajdzie każdy ewangelie, kazania i różne nauki zbawienne.

Lecz nie tylko o sprawy religijne i narodowe swych czytelników dba „Wiarus Polski“, lecz popiera on także ich sprawy materyalne, w którym to celu dołącza osobny dodatek, poświęcony wyłącznie sprawom robotniczym, a nosi on tytuł:

„Głos górników i hutników“.

Trzecim bezpłatnym dodatkiem „Wiarusa Polskiego“ jest

„Zwierciadło“,

w którym mieszczą się różne wiersze, jakich Rodacy na pamięć uczyć się mogą, aby je następnie wygłaszać na zebraniach i rocznicach towarzystw naszych.

Jak Rodacy widzą, stara się „Wiarus Polski“ o to, aby pod każdym względem służyć swym czytelnikom jak najlepiej, lecz o wiele więcej mógłby on działać, gdyby każdy Polak na obczyźnie przebywający poczuwał się do obowiązku, iżby pismo to abonował i czytał. Czytelnicy gazety stanowią niejako wojsko, z pomocą którego gazeta walczy o słuszną prawą swych Rodaków. Im więcej wódz ma wojska, tem pewniejszy być może zwycięstwa, im gazeta więcej ma czytelników, tem korzystniej może działać, tem pewniej odpiierać może wszelkie zaczepki wrogich nam żywiołów. Uznając słusność słów powyższych, winni wszyscy nasi czytelnicy, wszyscy Rodacy na obczyźnie, zaraz zapisać dla siebie „Wiarusa Polskiego“ na trzeci kwartał i innych zachęcać, aby uczynili to samo.

„Wiarus Polski“

z trzema bezpłatnymi dodatkami, a mianowicie

„Nauką Katolicką“,

„Głosem górników i hutników“

i „Zwierciadłem“

kosztuje na cały kwartał, a więc na lipiec, sierpień i wrzesień

tylko 1,50 mr.

a z odnośnieniem do domu 25 fen. więcej.

Prosimy Rodaków, aby wcześniej zapisali sobie „Wiarusa Polskiego“ na trzeci kwartał i innych do tego zachęcali.

Prosimy też z zapisaniem gazety na pocztę nie zwlekać, tylko zaraz ją zapisać, gdyż kto się spóźni, może łatwo pierwszych numerów nie otrzymać.

Na pocztę trzeba żądać: „Zeitung „Wiarus Polski“ aus Bochum“ i wręczyć 1,75 m., a poczta gazetę dostarczać będzie. Można też zapisać sobie gazetę u listowych wiejskich. Jeżeli zaś listowy gazetę regularnie nie nosi, wtedy trzeba się o to upomnieć na tej pocztę, gdzie się „Wiarusa Polskiego“ zapisało.

Ktoby pragnął, abyśmy „Wiarusa Polskiego“ posyłali rodzicom, krewnym lub znajomym do Polski, niech nadesłże 1,50 m. i dokładny adres, a gazetę pocztę przekażemy, lecz prosimy uczynić także jak najrychlej, gdyż przez późne przekazanie gazety powstają nieporządki.

W y b o r y.

Liczbę głosów polskich, oddanych na ks. prał. Wawrzyniaka w Berlinie, oblicza „Dz. Berl.“ na 2000; na kandydata centrowego także tylko tyle oddano. W wielu okręgach uznano głosy polskie za nieważne lub zaliczono je do rozstrzelonych, ponieważ biura wyborcze nie wiedziały nic o tem, że ks. Wawrzyniak został rzeczywiście publicznie postawiony jako kandydat.

Na Pomorzu oddał lud polski na kandydata polskiego p. Kulerskiego około 500 głosów. Wobec szczupłej stósunkowo liczby Polaków w okręgach bytowskim i lęborskim wcale znaczna to, jak na początek, liczba głosów polskich. Szczęść Boże dalej!

W Poznaniu według urzędowego stwierdzenia otrzymali: sędzia Motty 7727 głosów, mistrz szewski Andrzejewski 6132 głosy, Hugger nac.-lib. 4825, Jaeckel wolnom. 2577, Morawski socyal. 620.

Wybory w Niemczech w dniu 16 czerwca odbyły się względnie spokojnie, z wyjątkiem Zielonogóry na Ślązku i Stalsundu. W Zielonogórze już po wyborach zebrał się tłum i powybijał niemal wszystkie szyby w gmachu policyjnym. Policji udało się przywrócić spokój. W Stralsundzie konserwatysta v. Langen uderzony został przez socyalistę kuflem od piwa dość niebezpiecznie. I tam policja zdołała przywrócić spokój, zakłócony przez zwolenników jednej i drugiej strony.

Ziemie polskie.

* Z Prus Zach., Warmii i Mazur.

Pelplin. Ks. prob. Anastazy Kowalski w Piasecznie otrzymał kanoniczną instytucję na dziekana dekanatu gniewskiego a ks. Zenon dr. Włoszczyński kanoniczną instytucję na

dziekana dekanatu świeckiego. Ks. wikary Apolinary Karnowski przeniesiony z Chmielna do Kartuz, ks. wikary Mieczysław Kamiński z Golubia do Łążyńna a ks. wikary Jan Ziembkowski z Subków do Golubia, ks. wikary Aleksander Bukowski, który przez jakiś czas był zwolniony od obowiązków, został ustanowiony wikarym w Chmielnie.

Grudziądz. W „Gazecie Grudziądzkiej“ czytamy: Otwarcie nowego zboru lutereckiego przy ulicy Pohlmann'a i myńskiej odbyło się w zeszły poniedziałek. Na tę uroczystość zjechał naczelny prezes p. Gossler i znaczna liczba pastorów. W swej mowie powiedział p. jeneralny superintendent Doebelin, że ten nowy zbor jest nową twierdzą niemieckości. (A więc niemieckość pociąga za sobą protestantyzm i odwrotnie! Oby sobie to nasi duchowni germanizatorzy spamiętali — Red.)

Przy obiedzie, który się po uroczystości kościelnej odbył w hotelu „Czarnego Orła“ wspomniał pastor p. Ebel, że i katolicki dziekan ks. Kunert, który bawi u wód, przysłał telegram z życzeniami. Gesellige mówi na to „brawo!“, ale, parafianie (naturalnie polscy, boć pokazało się przy wyborach, że, oprócz 16, innych parafian w Grudziądzu nie ma — Red.) ks. dziekana Kunerta, Ojciec św. i cały Kościół katolicki pewnie na to nie powiedzą — brawo!

* Z Wiel. Ks. Poznańskiego.

Poznań. Uroczystość 600-go jubileuszu błogosł. Jolenty odbyła się w piątek, sobotę i niedzielę wedle porządku, który swego czasu podaliśmy. Tłumy wiernych i pobożnych ludzi zalegały podczas tych dni od rana do wieczora prastarą katedrę gnieźnieńską. Szczególniej jednak był napływ wiernych wielki w niedzielę, jako w ostatni dzień obchodu uroczystości. Z dalekich okolic przybyli pobożni pątnicy, aby cześć i hołd złożyć bł. Jolencie, a katedra gnieźnieńska była za małą, aby ich wszystkich pomieścić. Sumę w dniu tym celebrował ks. Biskup Andrzejewicz, a kazanie wygłosił ks. prof. Zychliński, subregens gnieźnieńskiego seminarium duchownego. Uroczystość po solennych niesporach zakończyła procesya z Najśw. Sakramentem po Wielkim Rynku, którą w asyście licznej duchowieństwa celebrował Najprzew. ks. Biskup Andrzejewicz. Po procesyi odbyły się jeszcze suplikacje, poczem zaśpiewano przy odgłosie tręb wspólnie pieśń „Wszystkie nasze dzienne sprawy“.

Poznań. Służącą M. Suchowiak, która była w służbie u mecenasa p. Głębockiego, znaleziono w niedzielę rano w izbie, gdzie spała, bez życia. S. zapomniała zamknąć kurek od rury gazowej, a wdychając przez długi czas gaz, zaczadziła się.

Trzemeszno. W Wymysłowie zgorzał dom i chlew chałupnika Berlickiego. Przyczyną pożaru był pęknięty komin.

Z Bydgoszczy donoszą do pism niemieckich, że p. mecenasa Moczyńskiego w dniu wyborów spotkało nieszczęście. Spłoszył mu się koń, a p. Moczyński spadł z niego tak nieszczęśliwie, że stracił przytomność.

Inowrocław. „In Polen ist doch noch was zu holen!“ I chociaż się Polaków gnębi na każdym kroku i nazywa „wrogami państwa“, — to pieniądź polski zawsze jeszcze jest miłym wrogom naszym, nawet na cele kościelno-pro-

Wyprzedaż letowa.

Będąc jeszcze we wielkim wyborze w zapasie towary letowe, aby zupełnie je uprzętać,

== sprzedaje się po znacznie niższych cenach. ==

Wszelką konfekcję sprzedaje się niżej cen zakupna.

Prosimy zważać na nasze okna wystawne.

Prosimy zważać na nasze okna wystawne.

Bracia Alsberg, Wattenscheid.

Najwięcej rozszerzona i najzdolniejsza firma.

Największy i najtańszy dom sprzedaży.

Koło śpiewaków polskich „Lutnia“
w Gelsenkirchen
obchodzi w niedzielę, dnia 10-go lipca b. r.
4-tą rocznicę istnienia
połączoną ze
zjazdem kółek śpiewackich.

Porządek uroczystości: Początek o godz. 4-tej po południu. Koncert w ogrodzie. Powitanie towarzyszy i gości. Śpiew ogólny, śpiew wykonany wspólnie przez wszystkie koła śpiewackie. Śpiew koła „Lutnia“. Popis poszczególnych towarzyszy w śpiewie na 4 głosy. Śpiew koła „Lutnia“. Rozdanie nagród za dobry śpiew. Potem teatr p. t.: „Błogosławieństwo Matki“. W końcu zabawa połączona z tańcem. Członkowie kółek śpiewackich płać wstępne 50 fen. Tak samo członkowie katolicko-polskich towarzyszy płać wstępne 50 fen., powinni jednak umieć się wylegitymować, iż są członkami. Nieczłonkowie przed czasem 75 fen., przy kasie 1 mr. Wszystkie koła śpiewu, zarówno czy dostały zaproszenia, czy nie, będą mile widziane. O liczny udział członków, towarzyszy i gości uprasza
Zarząd.

Towarzystwo śpiewaków „Harfa“ z Wanne II.

Na dzień 24 czerwca swym członkom

Janowi Brzechwie, Janowi Lewandowskiemu, Janowi Grubie, Janowi Spychale, Janowi Kędzierze

życzy w dniu ich godnych Imienin zdrowia dobrego, życia długiego, błogosławieństwa świętego, co sobie życzą tu na ziemi od Boga fortuny, a po śmierci niebieskiej korony, tego wam życzą członkowie Koła śpiewackiego „Harfa“.

Zarząd.

W przyszłą niedzielę o godzinie 3 wymarsz z chorągwią do Bruchu. Członkowie winni się stawić w czapkach i oznakach. Lekcja śpiewu o godzinie 1/2 10 do południa.

Zarząd.

Kilku robotników

silnych do młyna może się zgłosić. Znajdzie też pracę półinwalida.

Rosini, Witten.

Służąca

do prac domowych potrzebna.
Herm. Lagermann
Bochum, Lohberg 5. przy ul.
Wittener Str.

Ucznia

do składu kolonialnego
znającego język polski i niemiecki
poszukuje

Jan Rzepka,
Herne, Neustrasse nr. 49.

Cygara

hurtownie i cząstkowo. Pudełka
po 100 sztuk po 2,40, 2,80, 3, 3,20
i t. d. aż do 9 marek.

Bernard Horstmann,
Horst-Emscher,
w pobliżu nowego kościoła katol.

Skóra wykrawana

(Lederausschnitt)

i przybory dla szewców.

Bernard Horstmann,
Horst-Emscher,
w pobliżu nowego kościoła katol.

Cygara

tabakę, towary krótkie, wełniane i
ubrania dla robotników, poleca po
najtańszych cenach.

Wal. Balcerkiewicz
Wattenscheid.
Günnigfelder Strasse nr. 5/1.

Szanownemu Panu

Władysławowi Pruchniewiczowi,
członkowi Koła śpiewackiego „Fiołek“ w
Bruchu, życzymy w dniu godnych Imienin,
na dzień 27 czerwca, zdrowia dobrego, ży-
cia długiego, szczęścia i błogosławieństwa
świętego, tu na ziemi od Boga fortuny a po śmierci w Niebie
wiecznej korony, tego mu życzą wszyscy członkowie z Koła
śpiewackiego „Fiołek“ w Bruchu i trzykrotnie wykrzykują
niech żyje Władysław Pruchniewicz aż cały Bruch zadrzy.

Zarząd.

Szanownemu Panu

Janowi Wachowiakowi

w dniu godnych Imienin 24 b. m. składam najserdeczniejsze
życzenia. Godnem Imieniem Jana niebo się otwiera i Anieli
śpiewają, dziś ze świętym Janem w niebie się witają, a ja
też w tej radości przy dzisiejszej uroczystości, życzę ci zdro-
wia, chleba ile trzeba, wina beczkę i zoneczkę, a gdy hojnie
na Cię spłyną: dobra żona, chleb i wino; wtenczas przyja-
cielu drogi, daj odwiedzić twoje progi. A teraz wykrzyku-
jemy po trzykroć: Niech żyje Jan Wachowiak. Tego ci ży-
czą twoi przyjaciele. W. Cieślak. Jan Ratajczak.

Szanownemu Panu

Janowi Maciejewskiemu

sekretarzowi Towarzystwa św. Jana w Barop składam w dniu
godnych imienin serdeczne życzenia. W każdy dzień, mie-
siąc, rok, bądź żywy, wesoly i rad, niech szczęście pada jak
grad i dziewczyzna pięknych lic! Cóż ci więcej trzeba? — Nic.
Teraz ci wykrzykuję po trzykroć: Niech żyje!

Jan Włodarczyk.

Nauka o Szkapierzach.

Cena 20 fenygów, z przesyłką 25 fenygów.

Skład towarów pończoszniczych.

(Firma: Bergisches Strumpfwaaren-Lager).

Dom I-go rzędu. Bochum, Buddenbergstrasse nr. 2. Telefon nr. 558.

Specjalny skład gotowych pończoch i towarów nicianych.

Pończochy, para od 15 fenygów do najlepszych jakości.

Szkarpety dla mężczyzn para po 18 fen. i wyżej.

Dalej polecam we wielkim wyborze po najtańszych cenach:

Bieliznę dla mężczyzn, niewiast i dzieci.

Koszule i kitle dla robotników.

Koszule i kitle dla górników.

Kołnierzyki, mankiety i krawaty.

Szkarpety wciągające pot, po każdej cenie.

Czyste sayety 10t po 35, 40, 50, 60, 70, 80, 90 i 100 fenygów.

Fartuchy dla niewiast i dzieci.

Sukienki dla dzieci.

Płaszcze dla niewiast.

 Gorsety.

 Najlepsze źródło zakupna dla sprzedających z drugiej ręki.

Pożyteczne wiadomości.

Ważne dla rzemieślników. Rzemieślnikom zwraca się uwagę na ustawę, na mocy której stósownie do nowego podatku do ordynacyi rzemieślniczej winni z uczniami a raczej z ich rodzicami lub opiekunami zawierać kontrakty piśmienne, gdy przymują uczeni w naukę rzemiosła. Pominawszy ten wzgląd, że i przez miejscową władzę policyjną do takiego kontraktu mogą być zniewoleni, mieć będą w razie posiadania tychże piśmiennych kontraktów prawo do pewnych nowych uprawnień. I tak majster, jeżeli mu uczeń z nauki przed oznaczonym na naukę czasem uciecze, ma prawo ścigać go tylko w tym razie, jeżeli układ był na piśmie zawarty. Jeżeli uczeń przed oznaczonym na naukę w rzemiosle czasem chce się uwolnić, to tylko w takim razie dozwolonom jest majstrowi żądać wynagrodzenia, gdy piśmienny układ pomiędzy nim a uczniem istnieje. Od podobnego kontraktu nie płaci się żadnego stępowego. Kontrakt powinien zawierać oznaczenie rodzaju rzemiosła lub potocznej jego gałęzi, w której uczeń się kształci, oznaczenie czasu trwania nauki, oznaczenie wzajemnych zobowiązań, prawnej i innej prywatnej natury warunki, pod którymi dozwolonom być może rozwiązanie kontraktu przed upływem oznaczonego czasu.

W sprawie zabezpieczenia uczniów. Według orzeczenia władzy administracyjnej należy zabezpieczać uczniów ponad 15 lat liczących, jeżeli otrzymują pieniądze na utrzymanie. Natomiast nie podlegają zabezpieczeniu ci uczniowie, którzy mają tylko wolne utrzymanie w domu majstra.

Rozmałości.

Zdziczenie! W jednym z londyńskich zborów protestanckich znakomity kaznodzieja przemawiał z ambony, gdy nagle spostrzegł, że w pierwszych ławkach jakaś wystrojona panna i młody elegancki jegomość, zamiast słuchać kazania, romansują w najlepsze i od czasu do czasu zamieniają całusy. Przerwał więc mówca kazanie na kilka minut, a gdy wszyscy słuchacze mocno zdziwili się nagłym zamilknięciem kaznodziei i utkwili wzrok w ambonę, wtedy pastor ów zagroził, że jeżeli romansująca para nie przyjdzie po nabożeństwo

Po ciernistej drodze.

(Ciąg dalszy.)

IX.

— Panno Wando, panno Leonko, kiedyż panie będą gotowe? śpiewy słysząc już z ulicy, spóźnimy się!

Takie wołanie rozległo się w mieszkaniu pani Zarnickiej i z pokoju, który u niej ranni zajmowali, wysunął się młody strzelec przyniesiony tutaj kilka miesięcy temu, w stanie prawie beznadziejnym. Był to Kazimierz Makarowicz.

Wyzdrowiał on już zupełnie, rana się zagoiła, czuł się tylko jeszcze osłabionym, więc lekarz nie pozwalał mu wracać do obozu, służył przeto stolicy, która przygotowywała się na przyjęcie nadciągającego Paszkiewicza.

— Zaraz będziemy gotowe — odparła mu Leonka — chodź pan tutaj, coś panu powiemy.

Kazimierz poznał głos troskliwej swej szarytki i pospieszył na wołanie; zastał obie siostry z matką ich w jadalni, czytały jakiś list.

— Od kogoż to? — zapytał.

— Od pana Jana Kańskiego — odparła Leonka, — pisał do Wandy.

Wanda zwróciła się ku niemu.

— Jak pan wiesz, pan Jan służył razem ze swoim bratem i naszym Olesiem pod Dwernickim — rzekła — otóż pisze, iż udało mu się razem z Olesiem uciec z pod czujnego oka swych opiekunów; obecnie są obaj w oddziale jenerała Ramorino, którego szefem sztabu jest znany w Warszawie Władysław Zamojski;

do zakryty, aby się wypowiadać i przyrzec poprawę, będą nazwiska jej publicznie z ambony ogłoszone. Skutek tej groźby zadziwił samego kaznodzieję, bo oto po nabożeństwie zgłosiło się do niego aż dziesięć par, które z żalem i wstydem wyznały, iż całowały się w kościele.

Dziwak. Paradę przy blasku księżycy urządza sobie raz po raz niejaki hrabia Pückler z Klein-Taschirne niedaleko Bytomia na Dolnym Ślązku nad Odrą. W tym celu utworzył oddział konnicy, do której należą jego parobcy. Oddział liczy 16 jeźdźców i 6 trębaczy, którymi kieruje świniarek. Rozumie się, że hr. Pückler sam jest komendantem swojej jazdy. Jako taki zaczął niby wojnę z okolicą. O każdej porze, często jednak w nocy, można go było w okolicy dostrzedz z jego wojskiem, jak urządzał przy odgłosie trąb ataki na wsie. Najechał czasem w nocy wieś. Hałasem najazdu i trąb zbudził spokojnie śpiących mieszkańców, którzy wystraszeni wyskoczyli z domów, przypuszczając, że to nagle wojna się zaczyna. Aż tu widzieli, że to hr. Pückler z wojskiem zdobył ich wioskę. Z wielkiem zadowoleniem po takim zdobyciu urządzał pan hrabia paradę swego wojska przy blasku księżycy.

Owe wyprawy i wycieczki zimą często niepokoily okolice Bytomskie. Na wiosnę nic nie było o nich słyhać. Zdaje się, że hrabia przygotowywał wszystko do walnej bitwy, którą z niewidzialnym nieprzyjacielem stoczył o stolice swych stron — o miasteczko Bytom nad Odrą. Nagle zjawił się w piątek rano o 7 godzinie pan hrabia z 16 jeźdźcami i 6 trębaczami przed miasteczkiem spokojnym, przypuścił szturm — i zdobył bez oporu, bez wydobycia pałasza z pochwy. Bytomscy obywatele nie mało się zdziwili, że miasto ich tak bez wszystkiego zostało zdobyte. Bytomska policja także się zdziwiła, lecz nie długo trwało to zdziwienie, gdyż burmistrz postanowił wysłać panu komendantowi i hrabiemu mandat karny na kilkanaście marek, aby go pouczyć, że bez pozwolenia władzy nie wolno w dzisiejszych czasach urządzać takich wypraw wojennych, choćby nawet obeszło się bez przelewu krwi — a najwyżej konie potraciłyby przy tej sposobności podkowy.

wybierają się na spotkanie Rozena i Gołowina; list pełen jest dobrych nadziei.

— A cóż Juliusz porabia? — zapytał Makarowicz.

— Pan Jan pisze, by Wandzia była o niego spokojną — wyreczyła w odpowiedzi siostrę Leonka — Austriacy obchodzą się podobno z jeńcami jak najlepiej i obiecują, że gdy wojna ucichnie, wypuszczą wszystkich na wolność, wówczas powitamy pana Juliusza niezawodnie.

— Jeśli Polacy zwyciężą — dorzuciła Wanda.

Witajcie! ozwał się ktoś na progu pokoju.

Wszystkich spojrzenia zwróciły się ku drzwiom.

— Tomasz! Tomasz! — rozległy się wołania i pospieszono ku wchodzącemu, Leonka pierwsza zawisła na jego szyi, to był jej brat ukochany.

— Dobrze, żeś już wrócił, pójdziesz z nami — rzekła, całując go.

— Daj mu pani pokój, zmęczony podróżą pewno będzie wolał w domu pozostać — odezwał się Kazimierz — my czasu nie traćmy; no, do widzenia — dodał, ściskając dłoń Tomaszowi na powitanie.

— Gdzież idziecie? — zapytał go przybyły.

— Sypać szańce — odparł Makarowicz — jest to zatrudnienie starców, kobiet i rannych.

— A cóż tutaj słysząc?

— Chodź z nami, a opowiem ci wiele ciekawych szczegółów — rzekła Leonka.

Tomasz uśmiechnął się do siostry.

— A więc pójdę — odparł wesoło.

Pan komendant niedługo po zwycięstwie opuścił Bytom, aby w okolicy jeszcze dalej wojować z wymarżonym nieprzyjacielem.

Statystykę samobójstw sporządził według krajów katolickich i protestanckich uczony polski i katolicki ks. Wł. Dębicki. Według zestawienia przypada na milion mieszkańców, samobójców: w państwach protestanckich 190, w państwach mieszanych (protestanckich i katolickich) 96, w państwach katolickich 58. Najjaskrawiej stósunek przedstawia się w kantonach szwajcarskich, gdzie np. katolicy dają 83 na milion, a protestanci 453 samobójców.

Podług przepowiedni jakiegoś „starego Chińczyka“ rozbiór Chin jest nieunikniony, a nawet już się dziś zaczął. Obecnie w państwie Słońca miłość ojczyzny jest uczuciem prawie nieznanem; rozbudzi się ono dopiero wówczas, gdy z olbrzymiego państwa skrawek zostanie.

Z Galleyi. Pociąg osobowy, który wyszedł we czwartek wieczorem ze Stryja o godzinie 10 minut 15, zetknął się w piątek na stacyi Dublany-Kranzberg z pociągiem towarowym, przyczem jedna lokomotywa i trzy wozy nieco uszkodzone zostały. Jeden podróżny odniósł skaleczenie w głowę, dwaj inni podróżni i pięciu konduktorów, jeden maszynista i jeden palacz odnieśli lekkie rany.

Kwit do zapisania „Wiarusa Polskiego“.

Postbestellungs-Formular.

Ich bestelle hiermit bei dem Kaiserlichen Postamt ein Exemplar der Zeitung „Wiarus Polski“ aus Bochum (Zeitungspreisliste 123, 2. Abth. S. 403) für die Monate Juli, August und September 1898 und zahle an Abonnement und Bestellgeld 1,75 Mk.

Podpis i dokładny adres zamawiającego.

Obige 1,75 Mk. erhalten zu haben, bescheinigt.

....., d. 1898.

Leonka podała mu rydel ustrojony wstęgami o barwach narodowych i ruszyli razem.

— A nie zapomnijcie wziąć co do zjedzenia ze sobą — zawołała za nimi pani Zarnicka.

Wanda pokazała jej koszyczek, jaki w ręku trzymała.

— Bądź spokojną mateczko — rzekła — głód nam nie dokuczy.

Leonka i Tomasz wysunęli się naprzód.

— Ciężkie dni przeszła Warszawa, chodź ze mną, a opowiem ci — rzekła.

— Zdaje mi się, że Kazimierz ma ochotę iść z tobą — odparł jej brat.

— Być może, lecz ja wolę ciebie; póki był chory czuwałam nad nim, lecz teraz nie mam już żadnego obowiązku dotrzymywać mu ciągle towarzysztwa, tam więcej, że mnie nudzi.

— Biedny chłopak — rzekł Tomasz, lecz nie odstąpił siostry i Makarowicz towarzyszyć musiał Wandzi, widać było jednak z jego oczu, że wolałby iść obok wesołej Leonki...

Na ulicach ruch był wielki, spotykali wiele osób, a wszyscy uzbrojeni byli w rydle, przybrane wstęgami o barwach narodowych. Kobiety, mężczyźni, dzieci, księża, panowie i lud dążyli razem chodnikiem parami, w porządku wojskowym. Na samym przodzie tego uroczystego pochodu szła orkiestra gwardyi narodowej, przygrywając melodye narodowe. Tu i owdzie powiewały nad idącymi sztandary, gdyż cechy rzemieślnicze niosły swoje chorągwie; większość kobiet prócz rydli, dźwiagała koszyki żywnością wyładowane, a na końcu orszaku widać było przekupniów, dążących na wały w nadziei zarobku.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

